

Ved Aftentid, mens Solen gik brandrød ned under den blaanende Horisont, lignede Pladsen omkring Højskolen en nylig slaaet Lejr, en saadan Forvirring herskede der af tomme og belæssede Vogne, Halmknipper, Rejsetøj og raadville Mennesker, der havde travlt med at søge Oplysninger, skaffe Mad eller bringe deres Bylter af medførte Sengklæder under Tag.

Der saaes alle Slags Skikkelser og hørtes mange Slags Tungemaal. Der var store, tungt vandrende Vestjyder med havblaa Øjne og et Sprog, som ingen forstod. Der var livlige Fynboer, der snakkede i Munden paa hinanden og lo og morede sig. Der var et Par gamle Koner fra Ribeeegnen med Knytteklæde og skinnende Krusekappe, og der var smaa Fannikekvinder, der skød op af deres tykke, stive Skørter som af en Tønde. Men fremfor alt var der Sællændere af alle Arter og alle Aldre, Kallundborgjyder og Kulsviere og kække Stevnsboere med lyse Smil, Oldinge og unge Knøse, syge Folk, der maatte løftes ned af Vognene, og Krøblinge, der humpede om ved Krykke.

Men trods Forskelligheden var det let at spore et bestemt Fællespræg hos dem alle. Bag Travlheden og Snakken og Raadvildheden mærkede man den samme højtidelige Alvor, den samme højstemte Forventning. Der var noget i den hele Scene, der mindede om svundne Tiders Sct. Hansnats-Valfarter til de hellige Kilder, hvis Vande havde Ord for at besidde mirakelgørende Kraft. Paa mere end eet bekymret Ansigt kunde man læse om en febersyg Sjæl, der vaandede sig under Tidens mange Tvivl, og som urolig tørstede efter Sandhedens Lægedom.

Der sad henne paa et Stendige en Mand og en Kone, et Par midaldrende Folk, der trofast holdt hinanden i Haanden. Deres alvorlige Ansigtsudtryk og stilfærdige, indadvendte Væsen fortalte en hel Historie:

De var kommen langvejsfra, havde rejst en Dag